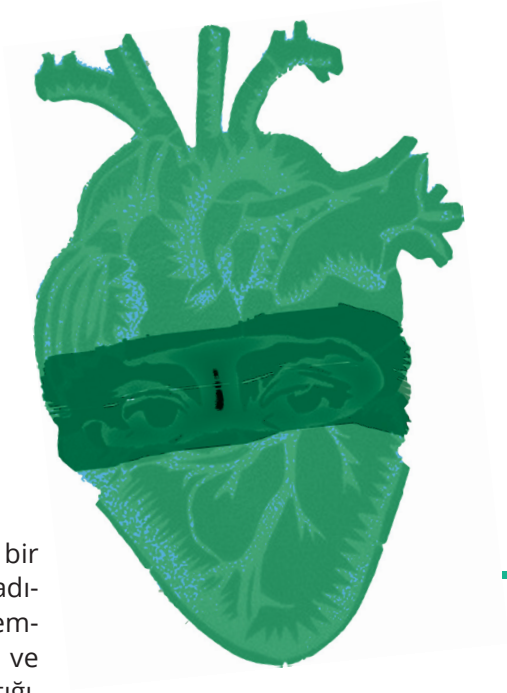

GENÇLİĞİN
özgürlük
MANİFESTOSU
GENÇLİK
KOMİTELERİ

komiteler

komiteler

Bu metnin yazılma amacı, bir şekliyle herkesin duyumsadığı ancak çok fazla da önemsemediği; kiminin dindar ve kindar yetiştirmeye çalıştığı, kiminin stajyer ya da çıkar kapısı olarak gördüğü gençliğin; yani bizlerin, toplumsal düzen açısından nasıl bir anlam taşıdığını açıklamaktır. Bu açıklamayı yaparken öncelikle toplumun tarihsel gelişim süreci içerisinde gençliği nasıl konumlandırdığını, ardından da gençliğin günümüzde ne anlama geldiğini açıklamaya çalıştık. Günümüzde değişen ve dönüşen toplumsal yaşam açısından gençliğin nasıl bir konumunun olduğunu, bu konumunun gençlik üzerindeki etkilerini ve bu etkilerin ister bireysel ister toplumsal bir kategori olarak gençlik içinde ortaya çıkardığı sorunları ele aldık. Sonuç olarak; bu sorunların aşılmasına dair verilecek mücadele, kendimizi, toplumumuzu anlamlandırmaya ve bizlerin bu toplumsal düzen içerisinden kurtuluşuna ışık tutmayı amaçlar.

Dipten bir dalga geliyor. Bütün dünyanın soysuzlaşmış devletlerinin, yozlaşmış iktidarlarının ve sermayedarlarının her alandaki baskısına rağmen var olma mücadelesi veren, emeği görülmeyen, sesi duyulmayan, gittikçe nüfus fazlası olarak görülen, işsizlikle boğuşan, gelecek kaygısı içinde kaybolan, her yerde kendisine olan güvensizliği hisseden, yanlış yapmaktan korktuğu için hiçbir şey yapmaya cesareti kalmayan, yeni şeyler yapmaya çalıştıkça hor görülen gençliğin yaşamını geri alma ve yaşamı kendi elleriyle yeniden yaratmanın dalgası...

Toplumsal mücadelelerin en dinamik kesimi olan gençliği, eğitiyormuş gibi yaparak ve bu yolla 'iyi bir hayat'a sahip olacağı kanaati yayarak onu oyalayan, diploma sahibine iş verecekmiş hissi yaratarak en düşük ücrete çalışmaya razı edene dek aşağılayan düzenin mezarı, Brezilya'da bir kahve tarlasında, Zonguldak'ta bir madende, Wall Street'te bir plazada, Çin'de bir elektronik üretim tesisinde, İstanbul'da bir kafede, Irak'ta bir petrol rafinerisinde, Şili'de bir üniversite amfisinde mücadele edenlerin fısıltılarıyla kazılıyor.

Bu çağrı, fısıltıların cılız dalgasının dipte seyrettiği günümüzde, kapitalizmin 'acemi insan' olarak gördüğü gençliğin, kendi geleceğini başkasına emanet etmeyen, kendi inisiyatifini alabilen bir güç olarak örgütlenebilmesi için yapılmaktadır.

VARLIĞIN VE TOPLUMUN HEP YENİ KALAN FORMU: GENÇLİK

Gençlik yalnızca insan için değil, bütün canlılar için çocukluktan erginliğe geçmenin başlangıcıdır. Böylece uzun bir fiziksel üretkenlik dönemine ilk adım atılır ve bütün canlılar üretkenliklerinin en üst düzeyine, genellikle gençliklerinin ilk yıllarında ulaşırlar. Elbette bu dönem insan biyolojisi bakımından 30'lu yaşlar civarında biter. Ama bizi ilgilendiren gençliğin kendi içinde ne olduğu değil, toplumsal bakımdan ne olduğudur.

Gençliğin toplum açısından taşıdığı anlamın temelinde, henüz yetişkin sayılmaması vardır. Ne zaman ve nasıl yetişkin olacağı, toplumsal ve tarihsel koşullara göre değişir. Belli yaş grubunda yer almaktan kaynaklı ortak biyolojik özelliği, böylece toplumsal nitelik kazanır. İlksel komünal yaşamda, yetişkinliğe karar veren topluluğun kendisidir. O zamana kadar herkes topluluğun ortak sorumluluğu altında yaşar. İnsan emeğine daha çok gereksinim duyulan toprağa bağlı yaşam düzeninde gençlik kısadır ve herkes bir an önce çalışmaya zorlanır. Aynı durum kapitalizmin ilk dönemleri için de geçerlidir.

Kapitalizmin ilk ortaya çıktığı Batı Avrupa'da ortalama insan ömrü bugünkü gibi 80'li yaşlarda değil, bunun yarısının bile altındaydı. Elbette ortalamayı düşüren, yoksulların dayanılmaz hayat koşullarıydı. O za-

manda da biyolojik olgunlaşmayla toplumsal olgunlaşma paralel gitmiyordu. Henüz çocuk yaştaki yoksul aile üyeleri ya ev işlerine yardım ederek ya da çalışmaya zorlanarak çabuk olgunlaştırılıyor ve 20'li yaşlarına gelmeden çoluk çocuğa karıştırılıyorlardı. O yıllarda burjuvazi açısından genç nüfus, üretici güç demekti. Klişe ifadeyle, "gençlik, gelecek" demekti. Bu anlayış, bizim gibi geç kapitalistleşen bütün ülkelerin kuruluş yıllarında tekrarlandı.

1960'lar, II. Paylaşım Savaşı sonrası kapitalizmin küresel ölçekte yaşadığı geçici refah döneminin sona erme belirtilerinin görülmeye başlandığı yıllardı. 70'lerde kapitalizmin düşüşü başladı ve 1980'de neo-liberalizm dönemine geçildi. Kapitalizmin bu tür dalgalanma dönemlerinde toplumların refah düzeyi yükselirken, anlaşılır nedenlerden dolayı herhangi bir isyan girişiminde bulunulmuyor. Benzer biçimde, toplumun dibe vurduğu dönemlerde de isyankârlık görülmüyor. Baş-

ka bir ifadeyle, yoksulluk ve devrimcilik el ele gitmiyor. İsyan dalgaları en çok tarihsel imkânların yoğunlaştığı kriz anlarında, eldekilerin yitirilme olasılığı belirdiğinde artıyor. Yani refah döneminin ardından çöküşe geçilirken; emekçi, küçük üretici, öğrenci her tür toplumsal kesim eldeki olanakların aşınma belirtilerini görerek itiraz etmeye başlıyor. Çünkü düşüş belirtilerinin önüne geçilmezse, birçok toplumsal sorunla karşılaşılacağı öngörülebiliyor. Eğer kapitalizmin inişe geçtiği anlarda başlayan isyan dalgası inatla sürdürülerek toplumun dibe vurduğu ana kadar ayakta tutulabilirse, devrimci bir durum yakalama şansı bulunuyor.

Bu çerçevede 1960-70'li yıllarda gençlik hâlâ toplumun geleceği kabul ediliyor ve sık sık 'cumhuriyetin emanetçisi' olarak tanımlanıyordu. O zamanki sol, toplumun geleceğini kalkınmacı bir anlayış çerçevesinde düşünerek, gençliğin bunun en dinamik unsuru olacağını tasarlıyordu.

GÜNÜMÜZDE GENÇLİK: GERÇEK, YIKICI VE YARATICI

Gençliği biyolojik olarak ele almaktansa onu kapitalizmle girdiği ilişki içerisinde ele almak onun özgürleşmesi için doğru sonuçlar doğurur.

Bugün gençlik, kapitalizmin dönemsel/yapısal özellikleri tarafından belirlenen bir toplum kesimidir. Burada kapitalist altyapının belirleyici özelliği, kriz dinamiği çerçevesinde iş görür. Bilindiği üzere kapitalizmin yapısal krizi kâr oranlarının düzenli olarak düşme eğilimi içinde olmasından kaynaklanır. Bu, burjuvaziyi sürekli en düşük maliyetle en yüksek kârı elde etmeye zorlar.

Ülkemizde de doksanlar itibariyle esmeye başlayan neo-liberalizm rüzgârı, özelleştirmeler ve piyasacı politikalarla kır yaşamını yok ederek kentlere göçü hızlandırdı. Milyonlarca insanın büyük kentlerde toplanmasına yol açtı. Kentlere yığılan insanlar kitlesel olarak işçileşti. Düzen bugün, hem teknolojinin gelişmesiyle emeğin üretkenliği arttığı için hem de krizi hafifletmek amacıyla yatırımların kısılması sebebiyle daha az emekçiye gereksinim duyar hale geldi. Dolayısıyla toplumda, özellikle de gençlik içerisinde işsizliğin bir eğilim olarak oluşmasına ve artık nüfusun ortaya çıkmasına neden oldu.

Krizin derinleştiği günümüzde artık gençlik, **nü-**

fus fazlasıdır. Bu nüfus fazlasını eritmek ve kalifiye emek arasındaki rekabeti arttırmak amacıyla eğitim süreleri uzatılır, gençlik içi boş okullarla, dershanelerle ve sınavlarla oyalanır.

Eğitimli gençler iş gücüne daha fazla katılıyor olmalarına rağmen daha yüksek oranda işsizlik sorunuyla karşı karşıya kalmaktadır. Ülkemizde 'diplomalıların' artışına paralel olarak mesleki istihdamın aynı oranda artmaması diplomaları değersiz hale getirmektedir. Bu durum bir yandan gençleri eğitim süreci içerisinde daha fazla kalarak bir üst eğitim unvanına sahip olmaya zorlamaktadır; öte yandan eğitimlerinin kendilerine vaat ettiği mesleki konumlara ulaşamamaları sonucunda gençlerde bir hayal kırıklığına yol açmaktadır. Bu hayal kırıklığıyla sabit ve düzenli bir iş bulmaya, aile yardımı olmaksızın geçimini sağlamaya endekslenen evlilik kararı ve ana-baba evinden kalıcı bir biçimde ayrılma ise uzayan gençlik sürecinde ertelenmektedir. Gelecek için hangi konuda olursa olsun kalıcı bir angajmana/bağlanmaya girmeme, seçme şansını koruma, sorumluluk almama, geçiciliğe kök salma günümüzde gençliği tanımlar hale gelmiştir. Yetişkin yaşamına geçişin uzaması, gençlere yetişkin toplumunun değerlerini eleştirme ve değerlendirme olanağını yaratır. Bu süreçte, gençlik artık klasik anlamıyla sadece lise ve üniversite gençliği olarak bilinen bir şey olmaktan çıkıp, **uzatılmış gençliği** de içine alan bir toplum kesimi haline gelmiştir.

Gençlik, yetişkinlerin egemenliğindeki bir toplumsal düzende rekabet edebilmek için boğaz tokluğuna çalışmaya zorunlu bırakılmış, aynı zamanda önceki

emekçi kuşaklarından daha itaatkâr, eğitimli, üretken olmaya zorlanmıştır. İşte bu durumun bizlerin karşısına çıkardığı toplumsal sorunları şu şekilde sıralayabiliriz:

- Bütün dünyada işsizler arasındaki genç oranı diğer yaş gruplarından yüksektir.

- İşsizlik tehlikesi gençlerin eğitim baskısını gönüllü olarak daha çok kabul etmelerine yol açıyor. Kurs, ders, sınav, daha çok diploma, sertifikalar, bitmeyen öğrencilik vs...

- Biteviye gösterilen iş bulma ve para kazanma çabası gençlerin zorunlu harcamalarını arttırarak ailelerin birikimini eritmelerine neden oluyor.

- Buna karşın eğitimin içeriği zayıflıyor, daha dar bir kesim nitelikli eğitim alma olanağına sahip olurken toplumun büyük bir kısmı bilimsel, felsefi ya da tarihsel temellerden yoksun bir eğitim görüyor. Öyle ki, iyi bir okuldan mezun olmak için eskisiyle karşılaştırılamayacak kadar çok emek ve para harcamak gerekiyor.

- Okullar, işsiz gençlerin oyalandığı, toplum ve aile baskısından uzaklaşabilmek için zaman tüketilen yerlere dönüşüyor.

- Gençlerin üretkenliğinin önü kesildikçe, çocukluktan yetişkinliğe geçiş yaşı da daha ileri atılıyor. Bugün buluğ çağı 30'lu yaşlara kadar uzamış gö-

rünüyor. Din, okul, tarla, işyeri, sokak, aile yaşamı, siyaset, kısacası her yerde genç nüfus, 'acemi insan' olarak kabul ediliyor. Bununla ilintili olarak, döneme özgü psikolojik sorunlar, anti-depresanların tüketimi ve psikoterapi görenlerin sayısı her geçen gün artıyor, gençlik yalnızlığa ve yok olmaya mahkûm ediliyor. Hiçbir şeye gücü yetmeyen, özgüveni olmayan, gündelik ve toplumsal yaşama dair mana bulamayan, bu yüzden kendini sürekli yıpratan, bencil hesapların buzlu sularında boğdurulan bir kuşak yetiştiriliyor.

- Artık uyuşturucu, alkolizm, gezginlik gibi çeşitli eğlenceler gençler için 'boş zaman doldurma' eylemi değil, bir yaşam tarzına dönüşüyor.

- Gençlik, mücadele arzusunu ortak kanallara yönlendirebilecek çareler göremediği için, somut gereksinimleri doğrultusundaki taleplerini ancak geleneksel ideolojiler yardımıyla ifade edebiliyor. En basit mücadele için dahi bir araya gelmek ve bir özne gibi davranmak gerekiyor. Bir araya gelişin etnik, dinsel, bölgesel düşünceler yardımıyla yapılması, devrimci bir çıkışın, özgürleştirici bir toplumsal ilişkinin yokluğu nedeniyledir. Bu yüzden dinsel/etnik farklılıklara dayalı mücadeleleri 'ortaklaşmanın engeli' gibi görmemek ama buradaki sınırları da göz ardı etmemek gerekiyor.

- Üniversiteler emperyalizm dönemine girildiğinden bu yana adım adım bilim yuvası olma özelliklerini yitiriyor. Bizim gibi ülkelerde üniversiteler, ancak

emperyalist ülkelerde geliştirilen bilimsel bilgilerin teknolojiye (üretim bilgisine) dönüştürülmesine aracılık ediyorlar. Bu yüzden üniversite eğitimi, temel öğretimin doğrudan devamı ve ezberinden ibaret bir hal alıyor. Akademik yapı, usta-çırak ilişkisi biçimine giriyor. Öğrencilik, bilgisayar formatlamaktan farksızlaşıyor. Bugün bilim iki yerde geliştiriliyor; birincisi şirketlerin Ar-Ge bölümlerinde, ikincisi düzenden bağımsız düşünen ve çalışanlar arasında.

- Gençlik, bütün savaşların en fazla kurban edilen toplum kesimidir. Çünkü bütün savaşların fiili yürütücüsüdür. Savaş, kapitalizmin sorunlarını kendi içinde çözme girişiminin vazgeçilmez bir biçimidir. Bu sayısız kâr olanakları yaratmanın yanı sıra, aynı zamanda nüfus fazlasının yok edilmesini de içeriyor. Tıpkı savaş yoluyla yıkılan kentlerin yeniden inşası nasıl kâr olanağı yaratıyorsa, gençliğin bir kısmının yok edilip kalanının düzenin bekçisi haline getirilmesi de kapitalizme sayısı olanaklar yaratıyor.

DEVRİM DÜNYANIN GENÇLİĞİDİR!

Kapitalizmin yapısal/dönemsel krizlerinden kaynaklı gençlik içerisinde ortaya çıkan işsizlik ve artık nüfus konumu canlı emek içerisinde gençliğe ağırlık kazandırmıştır. Bu aynı zamanda çalışanlar üzerinde işsizlik korkusunu artırırken diğer taraftan kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir toplumsal kategori yaratmıştır. İşsizlikten kaynaklı oluşan boş zaman, gençlerin toplum içinde kıyaslama yapabilme ve kendilerinin içinde bulunduğu durumun bilincine ulaşabileceği farkındalığı yaratmaktadır. Bu iki durum düzen açısından potansiyel tehditler oluşturmaktadır.

Bütün siyasi önlemler, bunu baskılamak doğrultusunda alınır. Okullar okul olmaktan çıkarılıp birer hapishaneye dönüştürülmüş, aileler para çekme aracı haline getirilmiş ve genç işsizlerin sayısının çığ gibi artmış olduğu koşullarda diploma sahibi olmanın anlamı yok edilmiştir. Gençlik, toplum içerisinde yok sayılır, yalnızlaştırılır, nihilizm ve kısa süreli zevklerle oyalanır.

Tarih boyunca insanlar kendi işleyişleri çerçevesinde değerler yaratır ve bu değerler etrafında yaşamlarını şekillendirirler. Bu değerler, tarihsel süreç içerisinde çeşitli şekillerde değişip yenilenir. Düzen, toplumsal mücadelelerle ortaya çıkan değerlerin (dayanışma, özgürlük, eşitlik, bağımsızlık vb.) içini boşaltıp yerine sömürü ilişkilerini muhafaza etmeye yarayacak bireysel değerler (rekabet, kariyer sahibi olma vb.) yaratır. Bir yandan geleneğin büyük toplumsal değerleri yıkılırken diğer yandan onların yerine piyasanın kullanımına sunulan kısa süreli, alınıp satılabilen, bireysel zevkler ikame edilmiştir. Bu da gençlik içerisinde, mana

ve değerlerin yok edilmesine yol açar. Örneğin; metropollerde asgari ücretle çalışan bir gencin, piyasa tarafından bir değer haline getirilen telefon markasının son sürümünü her yıl taksitle borca girerek yeniden alması gibi. Kendini toplumsal olarak var etmesi için buna mecbur bırakılan gençlik ya düzene ayak uyduracak, 'birilerinin genci' olacak ya da toplumda var olamayacak, psikolojik sorunlarla, dışlanmayla, intiharla yok olacaktır.

Hayat çoktan seçmeli bir sınav olmadığı gibi aralarından yapacağımız tercih bir hakmış, özgürlükmüş gibi algılanamaz. İki seçeneğe hapsedilen gençliğin buradan tek çıkışı; kendi yolunu açmasıdır. Kafelerde entelektüellik yapmak da sokakta köşe başı tutmak da sınav haftaları kütüphanede sabahlamak da bizleri bu hapsedilişin dışına çıkaramaz. Bu abluka ancak kendini 'insan altı' bir konuma iten düzenle topyekûn mücadele etmekle parçalanabilir. Bu mücadele de kendisi gibi bu düzen tarafından yok edilen, aşağılanan ve ezilenlerin çıkarlarını savunmakla olabilir. Gençliğin özgürleşmesi; yetişkinler arasında ikinci sırada olmayı reddeden, kendi geleceğini başkasına emanet etmeyen, bilgili, örgütlü ve disiplinli bir güç haline gelmesiyle mümkündür.

Bu mücadelenin amacı belirli fikirler, düşünceler, umutlar ve endişeler etrafında toplanmış kesimlere salt bir isim vermek değildir. Düzene karşı mücadele sömürünün olmadığı, özgür ve eşit yaşanabilecek yeni bir düzenin kurulması iddiasıyla ve hazırlığıyla yapılabilir. Bu da düzenin gençliğe dayattığı her türden burjuva ideolojisine, geleceksizliğe, yabancılaşmaya, yalnızlaş-

maya karşı örgütlü olarak cevaplar üretmesini ve kendi toplumsal değerlerini yaratmasını zorunlu kılar. Bütün kimliksel farklılıklarımızı ortak bir gayede birleştirecek ve düzen karşıtı bir güç haline getirecek bir siyasal merkez gençliğin gerçek kurtuluş yoludur.

Yozlaşma, toplumun tüm kurumlarında var olduğu gibi siyasete de sirayet etmiştir. Bugün siyaset denilince akla palavracılık, dolandırıcılık, rant elde etme gibi olumsuz anlamlar gelmektedir. Peki, bu yozlaşma, siyasetteki bu çürüme özgürlük için mücadele edecek gençlerin siyasetten uzak durmasını mı gerektirir? Bilakis bu, gençliğin siyasetten dışlanmasının sonuçlarını gösterir. Gençlik var olan mücadele örgütlerinde (parti, sendika, dernek vb.) sadece günlük/pratik işlerde koşan, ideolojik/politik/örgütsel süreçlerin belirleyicisi değil, basit bir eklentisi olarak görülmektedir. Bu durumun nedenlerinden biri yorgun ve başarısız aygıt yöneticilerinin itiraf edemediği, kendileri dışında başka bir iradenin bu işleri yapamayacağı inancına dayanan patolojik düşüncedir. Diğer taraftan gelenekçilik adı altında dayatılan takipçilik ve taklitçilik, gençliğin devrimci iradesinin önündeki en büyük engellerden biridir. Kuşkusuz gençlik tarihsel deneyimlerden öğrenmeye ve bunlardan yararlanmaya her zaman açık olmalıdır, ne var ki bunu ancak dünya ölçeğinde yaparak eleştirel ve kurucu bir tarihsel bilinç geliştirebilir. Şimdinin eleştirel düşüncesini, kurucu fikrini, sözünü, söylemini ve eylemini gençlik inşa edebilir. Bu nedenle mücadele örgütlerinde gençliğin devrimci iradesinin önüne konulan her türlü bürokratik, statükocu-gelenekçi işleyişle mücadele etmek de yine gençliğin önemli görevlerin-

den biridir. Bu ise, bürokratik hiyerarşiye karşı taban örgütlenmelerinin etkin hale getirilmesini, gençliğin inisiyatifinin ve denetiminin güçlendirilmesini, etkin ideolojik mücadele için araçlar yaratılmasını, öncü gençlerin bulunduğu her alanda yorgun, sinik, başarısız aygıt yöneticilerinin yalnız bırakılarak inisiyatifin devralınmasını içerir.

Var olan araçların yozlaşması ya da yetersizliği durumunda hem bu yozlaşmanın aşılması için içeriden mücadelenin sürdürülmesi hem de nesnel ihtiyaçları karşılayacak yeni araçlar üretme kabiliyeti göstermeksizin ilerleme mümkün olamayacağı için bu kabiliyeti geliştirecek deneyimler üretmek, mücadeleyi ileri taşımanın güvencesi olabilir ancak.

Gençliğin özgürleşmesi için temel sorumlulukları şu şekilde sıralayabiliriz;

1) Bizi 'insan altı' konuma iten bu düzenin nasıl bir sömürü düzeni olduğunu kavrayabilmek için onun köklerine kadar inmeli, okuyarak, deneyimleyerek her anlamda aşmanın yollarını keşfetmeliyiz.

2) Bilimsel/felsefi/teorik düşünce edinmek için, -düzenin seçeneklerinden yararlanmayı da reddetmedenkendimizi bu alanda geliştirecek araçlar üretmeliyiz.

3) Bizleri bu hale getiren kapitalizme, emperyalizme, hâkim sınıf ve günümüzde onun temsilcilerine karşı örgütlü mücadele etmeli; bu mücadeleyi ülkenin dört bir tarafında örgütleyip il, ilçe, köy ve mahallelerde komi-

teler kurmalıyız.

4) Dünyanın dört bir yanında var olma mücadelesi veren gençlerle sorunlarımızın ortak olduğunu görüp, enternasyonal bir mücadele hattı oluşturmalıyız.

5) Piyasanın kullanımında olan bilim, sanat ve teknolojiyi düzen dışı bir güç haline getirerek gençliğin ve ezilenlerin alternatifini geliştirmeliyiz.

6) Bencilliğin ve rekabetin geçer akçe olduğu günümüzde dayanışmanın ve yardımlaşmanın örgütlenmesini ve dayanışma ağlarını kurmalıyız.

7) Piyasa tarafından içi boşaltılan ve yerine alınıp satılan gündelik zevklerle ikame edilen toplumsal değerleri, mücadele içerisinde güncel olarak yeniden inşa etmeliyiz.

8) Bütün kamusal kurum ve kuruluşlarda taban örgütlenmelerini oluşturmalı ve/veya bu örgütlenmeler içinde yenilikçi ve devrimci bir gençliğin inisiyatifini desteklemeliyiz.

Gençliğin Özgürlük Manifestosu, bugün gençliğin içerisinde bulunduğu durumu teorik düzlemde açıklamak ya da tartışmaktan ziyade, gençliğin yalnızlaştırılmasına, acemi insan olarak görülmesine ve yok sayılmasına karşı bir başkaldırıdır. **Gençlik Komiteleri** özgürleşmeye ve özgürleştirmeye atılan ilk adımdır. Adındaki vurgu, bugün, maddi olarak toplumda yok sayılan genç insanların direnişçi ruhuna seslendiği

gibi dayanışmanın, eşitliğin, birliğin mümkün olduğuna inanan ve bu uğurda verilen mücadelenin hala canlı ve güncel olduğunu düşünen her kesimin 'genç' umutlarına ışık tutmaktadır. Bu yüzden daha fazla fikrin, daha fazla deneyimin katılımıyla birlikte büyüyüp gelişecektir. Devrimin en güzel çocuklarına, tarihi bir kez daha özgürlük isyanının ateş çemberlerinden geçirmek için bir çağrıdır. Biliyoruz ki özgürlüğün gerçekleşmesi için mücadele eden insanların birliği bu dünyadaki en kıymetli birliktir. Bu birliği büyütmek ve geliştirmek için en önemli kaynak ise gençliğin eleştirel düşünmeye, yeniye, yeniliğe ve yaratıcılığa açık devrimci gücüdür.

BİRİLERİNİN
DEĞİL
ÖZGÜR
LÜĞÜN
GENÇLİĞİ
OL